

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Cavalerul D'Harmental vol 2/2

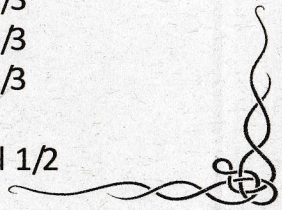
Sfinxul Roșu vol 1/3

Sfinxul Roșu vol 2/3

Sfinxul Roșu vol 3/3

Laleaua neagră

Cavalerul reginei vol 1/2

Alexandre Dumas

Cavalerul reginei

vol 2

Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: Le chevalier de la Maison-Rouge 2

Titlu: Cavalerul reginei vol 2

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-724-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE tatăl

Cavalerul reginei / Alexandre Dumas. - București :
Dexon, 2018

2 vol.

ISBN 978-973-701-739-0

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-701-724-6

821.133.1

Capitolul 26

Black

Cetățeanul municipal ieși să-și cheme colegii și să dea citire procesului-verbal lăsat de municipalii care părăsiseră garda.

Regina rămase singură, cu fiica și cumnata ei.

Toate trei se priviră.

Principesa se repezi în brațele reginei și o ținu îmbrățișată.

Doamna Elisabeth se apropie de cumnata ei și-i întinse mâna.

— Să ne rugăm lui Dumnezeu, spuse regina, dar să ne rugăm în șoaptă pentru ca nimeni să nu-și închipuie că ne rugăm.

Sunt epoci fatale în care rugăciunea, acel imn firesc pe care Dumnezeu l-a sădit în adâncul sufletului omenesc, ajunge să fie suspect în ochii oamenilor, căci rugăciunea e un act de speranță sau de recunoștință. Or, în ochii paznicilor ei, atât speranța cât și recunoștința erau pricini de îngrijorare, deoarece regina nu mai putea spera decât un singur lucru, evadarea; deoarece regina nu-i putea mulțumi lui Dumnezeu decât pentru un singur lucru, că i-ar fi dat mijloacele să evadeze.

După ce rugăciunea făcută în gând s-a încheiat, toate trei rămaseră tăcute, fără să mai rostească un singur cuvânt. Bătură unsprezece ceasuri; apoi amiaza. În clipa în care ultima bătaie răsună din clopotul de bronz, un zgomot de arme începu să dea năvală pe scara în spirală și să urce până la regină.

— Se schimbă santinelele în posturi, spuse ea. Au să vină să ne caute.

Regina văzu că și cumnata și fiica ei păliră.

— Curaj, le spuse, pălind și ea.

— E amiază, se auzi un strigăt de jos, aduceți deținutele!

— Iată-ne, domnilor, răspunse regina, care, cu un sentiment din care nu lipsea o anume părere de rău, aruncă o ultimă privire și-și luă rămas bun de la pereții întunecați și de la mobilele, nu grosolane, dar destul de simple, tovarășii captivității sale.

Prima ușiță se deschise: dădea pe coridor. Coridorul era întunecos și în obscuritate cele trei captive puteau să-și ascundă emoția. Înaintea lor alerga micuțul Black. Dar, când ajunseră la a doua ușiță, adică lângă ușa de care Maria-Antoaneta încerca să-și ferească privirea, animalul credincios se duse să-și lipească botul de cuiele acelea cu floarea mare,

— Bineînțeles, spuse regina. De fapt cred că așa se termină mai repede.

Pe urmă, întorcându-se spre nebună, o întrebă:

— Femeie dragă, ce dorești? Spune!

— Doresc să mă ierți pentru câte te-am făcut să suferi, pentru ocările pe care ți le-am aruncat, pentru denunțurile pe care le-am pus la cale împotriva dumitale, și, când ai să-l vezi pe omul acela cu mantie, să-i poruncești să-mi salveze fiica, fiindcă el face tot ce dorești dumneata.

— Nu știu ce vrei să spui cu omul cu mantie, răspunse regina, dar, dacă nu-i vorba decât să capeți de la mine, pentru liniștea sufletului, iertarea tuturor jignirilor pe care crezi că mi le-ai adus, din adâncul sufletului, sărmană femeie, te iert cu toată sinceritatea și fie ca aceia pe care i-am jignit să mă ierte și ei tot așa!

— Oh! Oftă femeia lui Tison într-o izbucnire de nespusă bucurie, îmi va salva fata deoarece dumneata m-ai iertat. Dă-mi mâna, doamnă, dă-mi mâna.

Regina, mirată, fără să înțeleagă nimic, îi întinse mâna pe care femeia lui Tison o apucă cu înfrigurare și de care își lipi buzele.

În clipa aceea, vocea răgușită a unui vestitor de știri se auzi strigând de pe strada Temple:

— Iată judecata și sentința ce condamnă pe tânăra Héloïse Tison la pedeapsa cu moartea pentru crima de conspirație!

Abia ajunseră vorbele de mai sus până la urechile femeii lui Tison și fața i se descompuse. Se ridică într-un genunchi și întinse amândouă brațele, oprind trecerea reginei.

— Oh, Doamne-Dumnezeule! șopti regina care nu pierduse nici un cuvânt din îngrozitoarea veste.

— Condamnată la pedeapsa cu moartea? Izbucni mama fetei. Fii-că-mea condamnată? Héloïse pierdută? Așadar n-a salvat-o și n-o poate salva? Așadar e prea târziu?... Vai!...

— Sărmană femeie, crede-mă că-ți plâng de milă.

— Tu? Se repezi ea și ochii i se umplură de sânge. Tu? Tu mă plângi? Niciodată! Niciodată!

— Te înșeli, te plâng din toată inima, dar lasă-mă să trec.

— Să-ți dau drumul să treci!?

Femeia lui Tison izbucni într-un hohot de râs.

— Nu! Nu! Te lăsam să fugi pentru că-mi spusese că, dacă-ți cer iertare și te las să fugi, fiica mea va fi salvată, dar deoarece fata mea are să moară, tu n-ai să scapi.

— Ajutor, domnilor, veniți-mi în ajutor! exclamă regina. Doamne-Dumnezeule! Doar vedeți prea bine că femeia asta e nebună.

— Nu, nu sunt nebună, nu. Eu știu ce spun, izbucni femeia lui Tison. Știți, e adevărat că a fost o conspirație. Simon a descoperit-o, fiica mea, biata mea fiică a vândut buchetul. Ea a mărturisit în fața tribunalului revoluționar... un buchet de garoafe... în el erau hârtii.

— Doamnă! exclamă regina, în numele Celui-de-sus!

Se auzi din nou vocea vestitorului care repeta:

— Iată judecata și sentința care condamnă pe tânăra Héloïse Tison la pedeapsa cu moartea pentru crimă de conspirație!

— Auzi tu? Urlă nebuna, în jurul căreia se adunau soldații din Garda națională, auzi tu? Condamnată la moarte! Pentru tine, pentru tine au să-mi omoare fata, auzi tu?, pentru tine, austriaco!

— Domnilor, zise regina, pentru Dumnezeu, dacă nu voiți să mă scăpați de nebuna asta, sărmana, lăsați-mă cel puțin să urc sus înapoi. Nu pot suporta învinuirile femeii acesteia; așa nedrepte cum sunt, mă distrug.

Și regina întoarse capul, izbucnind într-un dureros hohot de plâns.

— Da, da, plângi, ipocrito! strigă nebuna. Buchetul tău o costă scump... Dealtfel ar fi trebuit să nu se încreadă. Așa mor toți cei care te slujesc. Tu aduci nenorocire, austriaco! Ți-au ucis prietenii, soțul, apărătorii, în sfârșit, acum îmiucid fata. Când îți vine rândul și ție să te ucidă ca să nu mai moară nimeni pentru tine?

Și nenorocita rosti aceste ultime cuvinte, urlând și însoțindu-le de-un gest de amenințare.

— Nenorocito! se încumetă să spună Elisabeth, uiți că vorbești cu regina?

— Regină ea?... regină? Repetă femeia lui Tison, al cărei acces de nebunie creștea și se înțețea de la o clipă la alta. Dacă e regină, să-i oprească pe călăi să-mi ucidă copila... s-o grațieze pe biata mea Héloïse... doar regii pot grația... Hai, dă-mi înapoi fata și-am să te recunosc de regină. Până atunci, nu ești decât o simplă femeie, ba chiar o femeie care aduci nenorocire, o femeie care ucide!...

— Vai! Fie-ți milă, doamnă, exclamă Maria-Antoaneta, nu vezi durerea mea? Uită-te la lacrimile mele!

Și Maria-Antoaneta încercă să treacă, nu în speranța de-a mai evada, ci doar în mod automat, ca să scape de obsesia aceea înfiorătoare.

— Ei! N-ai să treci, urlă bătrâna. Vrei să fugi, doamnă Veto... o știu bine, omul cu mantia mi-a spus-o, vrei s-ajungi la prusacii tăi... dar n-ai să fugi, urmă ea, agățându-se de rochia reginei. Am să te împiedic

eu! La spânzurătoare, doamnă Veto! La arme, cetățeni! Să mergem... sângele scârnăv...

Și, cu brațele încheștate, cu părul sur răvășit, cu obraji roșii ca focul, cu ochii înecați în sânge, nenorocita se prăbuși răsturnată, rupând o bucată din rochia de care se agățase.

Regina, tulburată, dar scăpând cel puțin de nebună, era gata să fugă înspre grădină, când deodată, un strigăt teribil, amestecat cu un lătrat de câine și însoțit de o zarvă ciudată scoaseră din amortire soldații din gărzile naționale care, atrași de scena de mai sus, stăteau în jurul Mariei-Antoaneta.

— La arme! La arme! Trădare! striga un om pe care după voce regina îl recunoscă că e Simon cârpaciul.

Lângă omul acela, care, cu sabia în mână, păzea pragul colibeii, micuțul Black lătra furios.

— La arme, toți din post! strigă Simon, suntem trădați; băgați-o pe austriacă înăuntru. La arme! La arme!

Un ofițer sosi în fugă. Simon începu să-i vorbească, arătându-i cu ochii scânteietori interiorul cabanei. Ofițerul strigă și el, la rândul său:

— La arme!

— Black! Black! Chemă regina făcând câțiva pași înainte.

Dar câinele nu-i răspunde, lătrând mai departe, furios. Soldații din gărzile naționale alergară la arme și se năpustiră spre cabană, în vreme ce municipalii luară în primire pe regină, pe cumnata și pe fiica ei și sileau arestatele, grăbindu-le, să treacă înapoi prin porțița turnului, care se închise în urma lor.

— Pregătiți-vă armele! strigară municipalii către santinele.

Și se auzi zgomotul puștilor care se încărcău.

— E-acolo, e-acolo, sub chepeng, strigă Simon. Am văzut chepengul mișcându-se, sunt sigur. Dealtfel câinele austriecei, un cățeluș de treabă ce nu făcea parte din complot, a lătrat împotriva conspiratorilor, care se vede treaba că sunt în pivniță. Ei! Vedeti, încă mai latră!

Într-adevăr, Back, încurajat de strigătele lui Simon, își înteteși lătratul.

Ofițerul apucă inelul chepengului. Doi grenadiri dintre cei voinici, văzând că nu reușește să-l ridice, îl ajutară, dar fără mai mult succes.

— Vedeti cum țin de chepeng pe dinăuntru? Spuse Simon. Foc! Prin chepeng, prieteni, foc!

— Ei! strigă doamna Plumeau, o să-mi distrugeți sticlele.

— Foc! Repetă Simon, foc!

— Ia mai taci tu, flecarule! se răsti ofițerul. Iar voi, aduceți niște topoare și despicați scândurile. Acuma, un pluton să fie gata. Atenție! Și foc prin gaura chepengului, de cum va fi deschisă.

Un geamăt, niște vaiete și o tresăltare subită dădură de veste soldaților din gărzile naționale că se petrecuse o mișcare înăuntru. Curând după aceea se auzi un zgomot subteran, de parcă un grilaj de fier s-ar fi închis.

— Curaj! Îi îndemna ofițerul pe soldații geniști care dădură fuga.

Toporul despica scândurile. Douăzeci de țevi de pușcă coborâră în direcția deschiderii, care se lărgea din clipă în clipă. Dar prin deschidere nu văzură pe nimeni. Ofițerul aprinse o torță și o aruncă în pivniță: pivnița era goală.

Chepengul, care, de data aceasta, cedă fără să opună nici cea mai mică împotrivire, fu ridicat.

— Urmați-mă! strigă ofițerul năpustindu-se vitejește pe scară.

— Înainte, înainte! strigară soldații din gărzile naționale, repezindu-se în urma ofițerului lor.

— Ah! Vădುವ Plumeau, spuse Tison, va să zică îți împrumuți pivnița aristocraților.

Zidul era desfundat. Nenumărați pași călcașeră pământul umed și un tunel lat de trei picioare și înalt de cinci, de parc-ar fi fost drumul strămt al unei tranșee, se înfunda înspre strada Cornerie.

Ofițerul se aventură în deschizătura aceea, hotărât să urmărească aristocrații până în inima pământului. Dar, abia de făcuseră trei-patru pași și fu oprit de un grilaj de fier.

— Stați! Le spuse el celor care-l împingeau din spate, nu se poate merge mai departe, e-un obstacol.

— Ei bine, întrebare cetățenii municipali care, după ce închiseseră deținutele, alergară să afle vești, ce e? Spuneți-ne ce s-a întâmplat?

— La naiba! exclamă ofițerul, ieșind la iveală, e-o conspirație! Aristocrații voiau s-o răpească pe regină în timpul plimbării sale și se vede treaba că ea era înțeleasă cu ei.

— Ai dracului! strigă municipalul. Dați ruga după cetățeanul Santerre și să se aducă la cunoștința Comunei.

— Soldați, ordonă ofițerul, rămâneți în pivniță și uciideți pe oricine ar veni.

Și ofițerul, după ce dădu ordinul de mai sus, urcă sus să-și întocmească raportul.

Respecte! Ai! Ai! strigă Simon, frecându-și mâinile, ai! Ai!, s-ar mai putea spune că sunt nebun? Viteazul Black! Black e-un patriot faimos! Black a salvat Republica! Vin-aici, Black, vin-aici!

Și tâlharul, făcând ochi dulci bietului câine care se apropie de el, îi trase o lovitură de picior, trimițându-l la vreo douăzeci de pași depărtare.

— Vai! Ce drag îmi ești, Black! Zise el, tu ai să-i tai gâtul stăpânei tale! Hai, vin-aici Black, vin-aici!

Dar, în loc să-l mai asculte, de data asta Black o apucă schelălăind, pe drumul turnului.

Capitolul 27 Tânărul regalist

Să fi trecut vreo două ore de când se petrecuseră evenimentele pe care tocmai vi le-am povestit.

Lorin se plimba prin camera lui Maurice în vreme ce Agesilau văcsuia și lustruia cizmele stăpânului său în încăperea alăturată. Pentru înlesnirea convorbirii ușa rămăsese însă deschisă, iar Lorin, ce umbla de colo-colo, se oprea din când în când în fața ușii aceleia și puneă întrebări „îndatoritorului“.

— Și tu, cetățene Agesilau, zici că stăpânul tău a plecat azi-dimineață?

— Păi da!

— La ora obișnuită?

— Cu zece minute mai devreme sau cu zece minute mai târziu, nu știu precis.

— Și de-atunci nu l-ai mai văzut?

— Nu, cetățene.

Lorin porni iarăși să se plimbe, făcu fără să scoată o vorbă trei-patru ocoluri, pe urmă, oprindu-se din nou, întrebă:

— Și-a luat sabia cu el?

— Păi, totdeauna când se duce la secție pleacă cu sabia.

— Și ești sigur că s-a dus la secție?

— Cel puțin așa mi-a spus.

— În cazul acesta am să-l găsec, răspuse Lorin. Dacă ne încru-cișăm cumva pe drum, să-i spui c-am venit și că am să mă reîntorc.

— Stai puțin, zise Agesilau.

— Ce?

— Îi aud pasul pe scară.

— Crezi?

— Sunt sigur.

Într-adevăr, aproape în aceeași clipă, ușa se deschise și Maurice intră. Lorin îi aruncă o privire fugară și nevăzând nimic schimbat la el,

zise:

— Uf! Iată-te în sfârșit! Te aștept de două ceasuri.

— Cu atât mai bine, răspuse Maurice zâmbind, ai avut tot timpul să-ți pregătești distihurile și catrenele.

— O! Dragul meu Maurice, spuse improvizatorul, m-am lăsat de ele.

— De distihuri și de catrene?

— Da.

— Cum așa? A venit sfârșitul lumii?

— Maurice, dragă prietene, sunt tare trist.

— Tu, trist?

— Sunt nenorocit.

— Tu, nenorocit?

— Da, am remușcări, înțelegi?

— Remușcări?

— Ei, Doamne! Da, răspuse Lorin, tu sau ea, dragul meu, altă posibilitate nu era. Tu sau ea, și-ți dai seama că n-am șovăit, dar știi, Arthémise e în culmea disperării, era prietena ei.

— Biata fată!

— Și deoarece ea mi-a dat adresa...

— Ai fi făcut de-o mie de ori mai bine să fi lăsat lucrurile să-și urmeze cursul de la sine.

— Da, și-atunci tu ai fi în clipa de față condamnat în locul ei. Grozav te-ai mai gândit, dragă amice. Și eu care venisem să-ți cer un sfat! Te credeam mai cu scaun la cap.

— Să vedem, n-are a face, cere-mi totuși.

— Ei bine, înțelegi? Biata fată, aș vrea să încerc s-o salvez. Dacă-ăș trage sau dacă m-aș alege c-un ghiont zdravăn, cred că m-aș simți bine.

— Ești nebun, Lorin, spuse Maurice, ridicând din umeri.

— Dar dac-aș face un demers pe lângă tribunalul revoluționar?

— E prea târziu, a fost condamnată.

— La drept vorbind, continuă Lorin, e îngrozitor să vezi pierind așa femeia asta tânără.